



PARAULA I VIDA

«Estimeu allò que és de dalt...» (Col 3,2)



Cada any en el Dia de Pasqua ressona a la missa aquest text de Sant Pau als Colossencs: «*Ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra*» (Col 3,1-2). No menysprea la creació sinó que és una invitació esperançada a viure d'una altra manera, ressuscitats, des de dalt; no «mundanament», o irresponsablement envers els germans. Mai «indiferents», com reclama el Papa, sinó que ja que som homes i dones, res d'humà no ens pot ser aliè (cf. Terenci i Unamuno).

Estem celebrant la cinquantena pasqual. Crist Ressuscitat dissipa les pors i ens obre a una esperança que comença però no acaba en aquest món, sinó que cerca l'eternitat. Estem cridats a viure una espiritualitat pasqual, baptismal i sinodal. Les promeses baptismals que vam renovar a la Vetlla pasqual ha de ser com un nou sí, obedient i humil, al nostre Senyor i a la seva Esposa, l'Església santa. Ja hem mort i hem ressuscitat sacramentalment, fins que s'esdevindrà realment. Hem de cercar el que no es mor mai, i per això volem servir tothom, estimant com Jesús, predicant l'Evangeli, celebrant l'Eucaristia que salva el món, ajudant els petits i els pobres, acompanyant els germans que ens han estat donats en la gran família que és l'Església.

Podem recórrer el camí de la vida «ordinària», intentant de ser «sants» en les coses normals i ordinàries de la nostra existència. El Concili Vaticà II afirma que «la crida a la plenitud de la vida cristiana i a la perfecció de la caritat, s'adreça a tots els qui creuen en Crist, qualsevol que sigui la seva categoria i estat» (LG 40). I el Papa Francesc reco-

mana: «Tots estem cridats a ser sants vivint amb amor i oferint el propi testimoni en les ocupacions de cada dia, allà on cadascú es troba, (...) lluitant pel bé comú i renunciant als interessos personals. Deixa que la gràcia del teu Baptisme fructifiqui en un camí de santedat. Deixa que tot estigui obert a Déu i per això, opta per Ell, tria Déu una vegada i una altra» (*Gaudete et exultate*, 15).

Jesucrist, el nostre Déu i el nostre germà, és la fita del camí de les nostres vides, que és en Déu, i alhora Ell mateix és el camí —«*Jo soc el Camí, la Veritat i la Vida*» (Jo 14, 6)— per on hem de transitar, si volem viure de debò la vida. Ens fa bé prendre'n consciència, novament, en aquesta Pasqua. Ens convé entendre el sentit de la nostra vida segons el sentit que Déu li vol donar. Això és una existència pasqual. Només així la transitorietat, la caducitat és superada. No amb l'acumulació de treball o d'experiència viscuda o de gaudi. El que confereix durada i plenitud és el lligam misteriós que ens uneix amb Déu, i en el qual s'actua el seu guiatge, o el que podem anomenar la «providència» divina. En aquesta comunió aprenem que Déu, i també jo —per la seva gràcia— sabem què és el que realment importa. D'aquesta manera —diu el gran teòleg Romano Guardini— enmig del passar, sorgeix l'eternitat real. Som fruit del voler amorós del Creador i Senyor de la vida i de la història. La nostra vida és valuosa i plena de dignitat, perquè som fruit d'un pensament d'amor que Déu ha tingut des de tota l'eternitat, i ha volgut que existís i que arribéssim a aquesta Pasqua. Visquem la joia de ser fills de Déu, ja ressuscitats, i que esperem «un cel nou i una terra nova».

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Mons. Vives assisteix al funeral del Bisbe de Girona



L'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va participar en la missa exequial del Bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, que es va dur a terme a la Catedral de Girona el dilluns 4 d'abril, juntament amb els altres bisbes de Catalunya i el Nunci apostòlic a Espanya i amb les nombroses autoritats i els fidels que van omplir la Catedral. Un miler de persones van dir el darrer adéu al qui va estar al capdavant de la diòcesi durant 13 anys i mig. La cerimònia fou presidida per l'Arquebisbe Mons. Joan Planellas, i concelebrada pel Nunci apostòlic d'Espanya, Mons. Bernardito C. Auza, el Cardenal arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella, el conjunt de bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya, els abats de Montserrat i Poblet, juntament amb un centenar llarg de preveres.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Feliços els qui creuran

Va ser molt agitat aquell primer dia de la setmana a la casa del cenacle a Jerusalem.

De bon matí, unes dones excitades que colpejaven violentament la porta, desvetllaren els apòstols. Intentaven explicar atropelladament que havien anat al sepulcre i la tomba era buida. Encara s'explicaven, quan arriba la Maria de Magdala dient que havia vist Jesús. Que, al principi es pensava que era l'hortolà, però el Mestre li parlà i l'envià a avisar-los a ells. Pere i Joan decidiren anar al sepulcre i ho trobaren més o menys com deien les dones. La tomba buida i el cos del Mestre no hi era. Se'n tornaren entre estranyats i creients: recordaven que havien vist Jesús glorificat al Tabor i que els havia dit que al tercer dia ressuscitaria. Rumiaven què volia dir allò de ressuscitar...

Tot resultava nou i inabastable per a ells.

Passaren el dia entre comentaris i hipòtesis. Alguns, a la tarda, sortiren a fer un tomb i a prendre l'aire. Altres —els d'Emmaús— se'n tornaren decebuts a casa seva. Foren aquests, precisament, els qui tornaren ja de nit dient que s'havien trobat amb Jesús i explicant tot com havia anat.

Mentrestant, el mateix Jesús entrà al Cenacle i els saludà: «La pau sigui amb vosaltres.»

De l'ensurt inicial es passà a poc a poc a la joia i a la fe. Era veritat el testimoni de les dones i dels qui deien que l'havien vist. Jesús parlava amb ells, els beneí i

els donà l'Esperit Sant. Els temors del matí, els dubtes i les esperances mal dissimulades s'havien convertit en llum i fe. Més de nit era encara quan Tomàs tornà a casa, recelant trobar l'ambient decebut d'aquells deixebles sense rumb. Però, quina sorpresa! Els trobà feliços, contents i tot il·lusionats: Jesús se'ls havia aparegut, havien menjat i begut amb Ell, els donà l'Esperit Sant i els beneí.

No, no podia ser. Els seus companys han tingut alguna al·lucinació. I a Tomàs li surt la beta racionalista: «Si no li veig la marca dels claus... si no li fico el dit fins la ferida... jo no m'ho creuré pas». L'estat d'ànim dels seus companys, el testimoni

repetit d'uns i altres, no li serveix per a res. Ell necessita veure i tocar.

Passaren els dies i cap novetat. Tota una setmana. Fins al diumenge vinent que, ara sí: estant units, amb Tomàs que també hi era, es presenta Jesús. Enmig de la festa, li diu Jesús: «Tomàs, porta la mà... no siguis incrèdul, sigues creient.»

A Tomàs se li obren els ulls a la fe. I la benaurança de Jesús que va adreçada no només a ell, sinó també a tots els Tomàs que al llarg de la història ens ha pogut costar més o menys acceptar el testimoni de la comunitat: «Feliços els qui creuran sense haver vist...» Aquí també m'hi apunto.

Des d'aquell dia, cada diumenge sentim a Jesús, que ens diu a la comunitat reunida: «La pau sigui amb vosaltres.»

PALABRA Y VIDA

«Aspirad a los bienes de arriba...» (Col 3,2)

Cada año en el Día de Pascua resuena en la misa este texto de San Pablo a los Colosenses: «Si habéis resucitado con Cristo, buscad los bienes de allá arriba, donde Cristo está sentado a la derecha de Dios; aspirad a los bienes de arriba, no a los de la tierra» (Col 3,1-2). No desprecia la creación sino que es una invitación esperanzada a vivir de otro modo, resucitados, desde arriba; no «mundanamente», o irresponsablemente hacia los hermanos. Nunca «indiferentes», como reclama el Papa, sino que ya que somos hombres y mujeres, nada humano nos es ajeno (cf. Terencio y Unamuno).

Estamos celebrando la cincuentena pascual. Cristo Resucitado disipa los miedos y nos abre a una esperanza que comienza pero no termina en este mundo, sino que busca la eternidad. Estamos llamados a vivir una espiritualidad pascual, bautismal y sinodal. Las promesas bautismales que renovamos en la Vigilia pascual debe ser como un nuevo sí, obediente y humilde, a nuestro Señor y a su Esposa, la Iglesia santa. Ya hemos muerto y hemos resucitado sacramentalmente, hasta que ocurra realmente. Debemos buscar lo que nunca muere, y por eso queremos servir a todos, amando como Jesús, predicando el Evangelio, celebrando la Eucaristía que salva el mundo, ayudando a los pequeños y a los pobres, acompañando a los hermanos que nos han sido dados en la gran familia que es la Iglesia.

Podemos recorrer el camino de la vida «ordinaria», intentando ser «santos» en las cosas normales y ordinarias de nuestra existencia. El Concilio Vaticano II afirma que «la llamada a la plenitud de la vida cristiana y a la perfección de la caridad, se dirige a todos los que creen en Cristo, cualquiera que sea su categoría y estado» (LG 40). Y el Papa Francisco recomienda: «Todos estamos llamados a ser santos viviendo con amor y ofreciendo el propio testimonio en las ocupaciones de cada día, allí donde cada uno se encuentra, (...) luchando por el bien común y renunciando a los intereses personales. Deja que la gracia de tu Bautismo fructifique en un camino de santidad. Deja que todo esté abierto a Dios y para ello opta por Él, elige a Dios una y otra vez» (Gaudete et exsultate, 15).

Jesucristo, nuestro Dios y nuestro hermano, es el hito del camino de nuestras vidas, que está en Dios, y al mismo tiempo Él mismo es el camino —«Yo soy el Camino, la Verdad y la Vida» (Jn 14,6)— por donde debemos transitar, si queremos vivir de verdad la vida. Nos hace bien tomar conciencia, de nuevo, en esta Pascua. Nos conviene entender el sentido de nuestra vida según el sentido que Dios quiere darle. Esta es una existencia pascual. Sólo así la transitoriedad, la caducidad es superada. No con la acumulación de trabajo o experiencia vivida o de disfrute. Lo que confiere duración y plenitud es el vínculo misterioso que nos une con Dios, y en el que se actúa su guía, o lo que podemos llamar la «providencia» divina. En esta comunión aprendemos que Dios, y también yo —por su gracia— sabemos qué es lo que realmente importa. De este modo —dice el gran teólogo Romano Guardini— en medio del pasar, surge la eternidad real. Somos fruto del querer amoroso del Creador y Señor de la vida y de la historia. Nuestra vida es valiosa y llena de dignidad, porque somos fruto de un pensamiento de amor que Dios ha tenido desde toda la eternidad, y ha querido que existiéramos y que llegáramos a esta Pascua. Vivamos la alegría de ser hijos de Dios, ya resucitados, y que esperamos «un cielo nuevo y una tierra nueva».

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Funeral per la Gneta. Mercè Arnó

El dia 29 de març a la Capella de la Residència de les Germanetes dels Ancians Desemparats d'Aitona (Lleida), van tenir lloc les exèquies de la Gneta. Mercè Arnó, de 56 anys, traspasada el diumenge 27 a Lleida. Era una religiosa de la Comunitat de La Seu d'Urgell, molt estimada per tothom, alegre i entregada, que des dels 18 anys havia viscut exemplarment la seva consagració a Déu, en el servei als ancians i als pobres, segons el carisma de la Congregació fundada per Santa Teresa de Jesús Jornet, filla d'Aitona, i patrona de l'ancianitat.

Presidí la celebració l'Arquebisbe Joan-Enric Vives, amb sis sacerdots més, entre els quals Mn. Ignasi Navarri, el Vicari general d'Urgell i Rector de la Parròquia de Sant Ot de La Seu d'Urgell. La família i moltes germanetes vingudes des de tota la seva província, amb la Mare provincial al davant, van retre el seu darrer adéu a la Gneta. Mercè i pregaren pel seu repòs etern plenes de dol per la seva pèrdua però confiades en la seva vida.

A l'homilia, l'Arquebisbe d'Urgell va destacar el missatge d'esperança i de vida que la Paraula de Déu ens dona, amb el text de la mort confiada en mans



del Pare i la Resurrecció victoriosa del Crist segons l'evangelista Lluc. Ja no busquem entre els morts el qui viu perquè ha ressuscitat i ha obert un camí d'amor i d'esperança que no morirà mai més. Animà a fer el camí de la vida amb amor i humilitat, servint tots els qui tenim a prop. La Gneta. Mercè va escollir donar-li tot el que posseïa al Senyor i així esdevenir instrument de gràcia i d'amor per als ancians a qui cuidava amb tant d'amor. I cità Santa Teresina de Lisieux quan en morir deia: «Jo no moro, jo entro en la Vida!»

Reposi en pau aquesta verge consagrada al Crist i als pobres, i que intercedeixi per nosaltres i per les vocacions al servei totalment entregat i virginal.

Reunió del nou Consell Presbiteral



El dia 28 de març de 2022, a la Casa del Bisbat de La Seu d'Urgell i al Seminari, va tenir lloc la primera reunió constitutiva del renovat Consell Presbiteral d'Urgell, després de les eleccions pertinents dels preveres a les tres circumscripcions, més el representant dels preveres religiosos, els preveres que ho són per raó del càrrec i els designats lliurement pel Sr. Arquebisbe. Va presidir la reunió l'Arquebisbe acompanyat dels seus vicaris.

Després de la pregària de l'Hora Menor, Mons. Vives va donar la benvinguda als nous consellers subratllant el valor del Consell de Presbiteri, com l'òrgan consultiu per excel·lència emanat del Concili Vaticà II que ha de ser com el senat del Bisbe, en representació del presbiteri, amb la missió d'ajudar el Bisbe en el govern de la Diòcesi segons la norma del dret, per tal de proveir al màxim al bé pastoral de la porció del

poble de Déu que li ha estat encomanada (cànon 495 § 1). Organisme a ser justament valorat en aquest moment de vivència del Sínode sobre la sinodalitat.

A continuació, Mons. Vives compartí amb els consellers algunes qüestions importants de la vida de la Diòcesi: l'estat de salut d'alguns preveres malalts, l'entrada al Seminari diocesà de dos nous seminaristes, la reestructuració de personal dels serveis de la Cúria diocesana o les recents informacions rebudes de la Conferència Episcopal Espanyola sobre l'auditoria pel que fa a la protecció dels menors en l'àmbit eclesial. Tot seguit, els consellers van resar units la Professió de Fe i van prendre possessió del seu ofici realitzant el prescriptiu jurament de fidelitat. Van resultar escollits Mn. David Codina, com a Secretari, i Mn. Emili Villegas i Mn. Jaume Mayoral com a Secretaris adjunts del Consell de Presbiteri. Es va designar els Rectors Consultors a proposta del Sr. Arquebisbe segons el prescrit en el cànon 1.742 del Codi de Dret canònic: Mn. Antoni Ballester, Mn. Jaume Mayoral i Mn. Josep Uriel Álvarez.

Un punt important i central de la reunió va ser el treball del Consell sobre el qüestionari del Sínode, que els consellers van treballar en dos grups. Van tractar especialment el punt de l'autoritat i la participació.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC



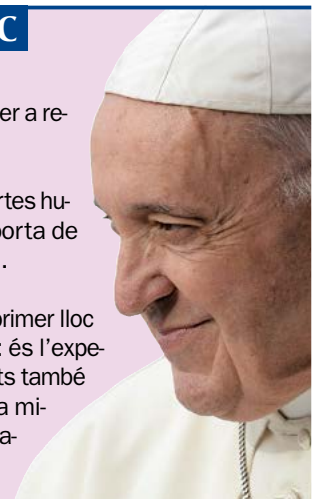
inesborrable de fill de Déu, en la qual es reflecteix el Creador» (13 de gener).

«Vivim un temps difícil, moltes persones es troben en dificultat i sofreixen. En un temps així, necessitem a algú que ens animi, ens ajudi, ens inspire. Sant Josep és un testimoni lluminós

en temps foscos. Diríem-nos a ell per a retrobar el camí» (13 de gener).

«Encara que totes les portes humanes estiguessin tancades, la porta de Déu roman oberta» (14 de gener).

«La tendresa no és en primer lloc una qüestió emotiva o sentimental: és l'experiència de sentir-se estimats i acollits també en la nostra pobresa i en la nostra misèria, i per tant transformats per l'amor de Déu» (19 de gener).



Urgell participa en la trobada a Madrid de les Oficines per a la Protecció de Menors

El dijous 31 de març va tenir lloc la reunió de les Oficines per a la Protecció de Menors i Prevenció d'abusos creades a les diòcesis, les congregacions religioses i altres institucions eclesials a l'edifici Sedes Sapientiae, a Madrid, de la Conferència Episcopal Espanyola. D'Urgell hi varen participar el Director de l'Oficina, Mn. Josep M. Mauri, i el Secretari general, Mn. David Codina. L'objectiu d'aquesta trobada era coordinar el treball d'aquestes Oficines a través del Servei de coordinació creat recentment per la Conferència Episcopal.

Des de l'any 2020, l'Església va posar en marxa un treball d'acolliment i d'acompanyament per a totes les víctimes, amb equips multidisciplinaris perquè se sentin no sols escoltades, sinó acollides i acompanyades.

En aquests dos anys s'han obert 202 Oficines que tenen la missió d'estar amb les víctimes i d'estudiar i investigar sobre el terreny, des de la proximitat, tota la informació que arribi. En coordinació amb tota Espanya, cada oficina és el punt central de l'esforç que l'Església a Espanya està fent per la veritat, que és el primer pas per a la reparació i l'acompanyament a les víctimes. Per a la seva ajuda, es va crear el Servei d'acolliment que es va presentar recentment.

Aquest treball, que continuaran duent a terme les Oficines, és el centre d'una estratègia integral en la qual, juntament amb la resta de les iniciatives preses per l'Església, es troba l'auditoria externa encarregada al despatx d'advocats Cremades&Calvo-Sotelo. Aquesta estratègia reafirma la disposició de l'Església a col·laborar amb qualsevol iniciativa que busqui la veritat. Totes elles trobaran sempre,



tant en les Oficines com en tota l'Església, la millor disposició per a col·laborar i aportar llum sobre la veritat, que és l'objectiu comú.

El Secretari general de la CEE, Mons. Luis J. Argüello, va prendre la paraula en primer lloc per a saludar els participants i agrair-los la seva resposta. A més, repassà el camí recorregut per l'Església en aquests quatre últims anys.

A continuació, Jesús Rodríguez, membre de l'equip assessor de la CEE, presentà l'Informe fruit de la informació oferta per les més de 202 Oficines obertes per a la denúncia i prevenció dels abusos i, sobretot, per a l'acolliment i acompanyament de les víctimes. Aquestes Oficines, en funcionament des de l'any 2020, es distribueixen per tota Espanya, i són gestionades tant per les diòcesis com per les congregacions religioses i altres institucions eclesials, oferint punts segurs perquè les víctimes puguin denunciar el seu cas, ser escoltades i acompanyades.

El despatx Cremades presentà l'encàrrec rebut i la seva proposta de col·laboració amb les Oficines

per conèixer els casos i el tractament que s'ha realitzat i els procediments seguits.

La sessió de la tarda començà amb reunions per grups i la posada en comú. Seguidament, el Gmà. Jesús Miguel Zamora, Secretari general de CONFER, moderà la presentació de protocols i actuació en centres educatius, que presenten diferents congregacions religioses.

La Conferència Episcopal va fer públic fa unes setmanes un resum de les dades recaptades per les Oficines per a la Protecció de Menors durant el seu treball. Des de 2019 s'han creat a Espanya 202 Oficines per a la Protecció de Menors en congregacions religioses i diòcesis, a les quals se sumen les creades en altres institucions religioses. D'aquestes 202, 60 pertanyen a l'àmbit de les diòcesis, són de caràcter diocesà o pertanyen a la Província eclesiàstica. Les altres 142 pertanyen a 121 congregacions religioses.

Entre els 506 casos recollits, 103 es refereixen a persones de les quals consta que ja han mort i més del 70% són casos del segle XX. El caràcter pastoral i d'acolliment d'aquestes Oficines permet tractar les denúncies, encara que l'acusat hagi mort o el cas estigui prescrit en l'àmbit judicial. Les Oficines han recollit també denúncies sobre persones laiques (61), sacerdots (105) i religiosos (342), a més d'algunes denúncies dirigides sobre acusats desconeguts.

En relació al temps en què es van produir els casos, en 69 casos no consta la data en què es van produir, 28 són anteriors a 1960, 99 es van produir entre 1960 i 1970, 106 entre 1970 i 1980, 84 entre 1980 i 1990, 41 entre 1990 i 2000, 17 entre 2000 i 2010, i 60 entre 2010 i 2020.



► **Mons. Vives va rebre el Patronat de la Fundació Privada Ntra. Sra. de Meritxell**, el 23 de març, en la persona de la Presidenta del Patronat, Sra. Maria Pilar Díez, que anava acompanya-

da de la Directora general, Sra. Celine Mandicó. Van informar a l'Arquebisbe, que és President honorífic del Patronat, sobre el desenvolupament de la gestió de la Fundació en els darrers temps, especialment durant la pandèmia. I han aportat la situació actual de la institució que continua creixent i en aquests moments té 555 usuaris i 321 treballadors al seu servei.

► **El dia 28 de març l'Arquebisbe d'Urgell va reunir-se al Palau episcopal**

amb el President de Càritas Nacional d'Andorra, Sr. Amadeu Rocamora, i el Delegat episcopal i Arxiprest de les Valls, Mn. Ramon Sàrries, per conèixer la situació i les diverses accions que en aquests moments s'està fent en solidaritat amb els ucraïnesos presents al Principat d'Andorra i les accions de recollida de donacions per a ajudar el poble ucraïnès en aquests moments de guerra. Els directius de Càritas d'Andorra van explicar el que s'està fent a nivell internacional en



estret contacte amb Caritas Internacional i amb Caritas Europa, que envien els ajuts directament a la Caritas Ucraïnesa i les Caritas veïnes de Polònia, Moldàvia, Hongria i Romania en una xarxa de comunió i solidaritat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Pe 5,5b-14 / Sl 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Aní, bisbe; santa Calixta, mr. *Tortosa (al territori de la Comunitat Valenciana)*: □ Sant Vicenç Ferrer, prev.

26. □ Dimarts [Sir 39,8-15 (o bé: 1Co 2,1-10) / Sl 118 / Mt 5,13-16]. Sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i dr. de l'Església, venerat a Lleó; Mare de Déu del Bon Consell; sant Clet I o Anacleto, papa i mr.; sant Marcel·lí, papa i mr.; sant Pascasi, bisbe; sant Rafael Arnáiz, trapenc.

27. □ Dimecres [Fets 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada, 1881 - entronitzada, 1947); sant Toribi de Mogrovejo, bisbe; santa Zita, vg. de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, prevs. de Barbastre.

28. ■ Dijous [Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jo 5,1-5 / Jo 15,1-8]. Sant Jordi, soldat mr. (s. IV), nat a Lidda i mort a Capadócia, patró secundari de Catalunya (1456). Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania; sant Prudenci,

bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís Maria Grignon de Montfort, prev.; santa Valèria, mare de família, mr.; beat Luquesi, terciari franciscà.

29. □ Divendres [1Jo 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Siena (1347-1380), vg. terciària dominicana, doctora de l'Església i patrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ Dissabte [Fets 6,1-7 / Sl 32 / Jo 6,16-21]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep Benet de Cottolengo, prev., fundador;

sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.; sant Aldobrande, bisbe. *Tortosa (territori de la Comunitat Valenciana)*: □ Sant Marc, Evangelista.

1. □ Diumenge vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Fets 5,27b-32.40b-41 / Sl 29 / Ap 5,11-14 / Jo 21,1-19 (o bé, més breu: 21,1-14)]. Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimón, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, religiós hospitalari.

Diumenge II de Pasqua (C)

COMENTARI

«Feliços els qui creuran sense haver vist!»

La figura de Tomàs seria avui *trending topic*, com diem. Tot-hom segurament ha sentit parlar de la seva incredulitat feta palesa en la famosa frase «si no lo veo, no lo creo». És el que diu Tomàs: *Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus i la mà dins el costat no m'ho creuré pas*. I això que els seus companys li deien clarament: *Hem vist el Senyor*. No els hi fa cas; segurament pensa que s'equivocuen, ell vol comprovar. Per això Tomàs ens representa a nosaltres: voldríem veure i tocar per creure! Però després ja no ha de comprovar sinó que exclama amb un profund acte de fe: *Senyor meu Déu meu*. Jesús li ha dit: *No siguis tan incrèdul. Sigues creient*. Ens ho diu a nosaltres. I per això afirma: *Feliços els qui creuran sense haver vist*. Som feliços si creiem de veritat en el Crist Ressuscitat sense necessitat de veure'l. Si fóssim així es reproduiria entre nosaltres allò de la primera lectura: *Tots unànimement es reunien en el pòrtic de Salomó... el poble en feia grans elogis. Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor*. No ens mancarà a nosaltres aquesta comunió unànime i la fe d'aquells creients veritables seguidors del Crist, sense haver-lo vist? El mateix podem dir de Joan, l'evangelista, *desterrat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús*. Però això no ho viu sol: *Junt amb vosaltres comparteixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa*. Però també a nosaltres se'ns diu: *No tinguis por. Soc el qui viu. Jo que era mort ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme*. Els cristians creiem en aquell que ha vençut la mort i el mal i que ha vingut a instaurar un regne de vida, d'amor i de felicitat. L'únic que ens cal és creure de veritat. Per això l'evangelista ens convida al final: *El que heu llegit aquí ha estat escrit perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu. I havent cregut, tingueu vida en el seu nom*. Creure és igual a vida i vida plena.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 5,12-16)

Els apòstols obraven molts miracles i prodigis entre el poble. Tots es reunien unànimement en el pòrtic de Salomó. Ningú dels altres no gosava anar amb ells, encara que el poble en feia grans elogis.

Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb les lliteres perquè, quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués algun. També acudia molta gent de les poblacions veïnes de Jerusalem portant malalts i persones molestades per esperits malignes, i tots recobraven la salut.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor. O bé: Al-leluia.*

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Jo, Joan, germà vostre, que junt amb vosaltres comparteixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa, vaig ser deportat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor, l'Esperit s'apoderà de mi, i vaig sentir darrere meu un gran crit, com un toc de corn que deia: «Escriu en uns fulls això que veus i envia-ho a les set comunitats.» Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava, i vaig veure set lampadaris d'or, i enmig dels lampadaris algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins als peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or. En veure'l vaig caure com mort als seus peus. Ell posà sobre meu la mà dreta i em digué: «No tinguis por. Jo soc el primer i el darrer. Soc el qui viu: Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme. Escriu, doncs, tot el que vegis, la situació present i la que vindrà després.»

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.» Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat.» No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Per què m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.» Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 5,12-16)

Por mano de los apóstoles se realizaban muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Todos se reunían con un mismo espíritu en el pòrtico de Salomón; los demás no se atrevían a juntarse, aunque la gente se hacía lenguas de ellos; más aún, crecía el número de los creyentes, una multitud tanto de hombres como de mujeres, que se adherían al Señor. La gente sacaba los enfermos a las plazas, y los ponía en catres y camillas, para que, al pasar Pedro, su sombra, por lo menos, cayera sobre alguno. Acudía incluso mucha gente de las ciudades cercanas a Jerusalén, llevando a enfermos y poseídos de espíritu inmundo, y todos eran curados.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia. O bien: Aleluya.*

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Yo, Juan, vuestro hermano y compañero en la tribulación, en el reino y en la perseverancia en Jesús, estaba desterrado en la isla llamada Patmos a causa de la palabra de Dios y del testimonio de Jesús. El día del Señor fui arrebatado en espíritu y escuché detrás de mí una voz potente como de trompeta que decía: «Lo que estás viendo, escríbelo en un libro y envíalo a las siete iglesias». Me volví para ver la voz que hablaba conmigo, y, vuelto, vi siete candelabros de oro, y en medio de los candelabros como un Hijo de hombre, vestido de una túnica talar, y ceñido el pecho con un cinturón de oro. Cuando lo vi, caí a sus pies como muerto. Pero él puso su mano derecha sobre mí, diciéndome: «No temas; yo soy el Primero y el Último, el Viviente; estuve muerto, pero ya ves: vivo por los siglos de los siglos, y tengo las llaves de la muerte y del abismo. Escribe, pues, lo que estás viendo: lo que es y lo que ha de suceder después de esto.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos». Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo». A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Por qué me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto». Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.